

Αποζημίωση δημιουργού. Συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή για την παραχώρηση άδειας χρήσης προγράμματος Η/Υ. Εις ολόκληρον ευθύνη οργάνου νομικού προσώπου. Μέτρα προστασίας των αποδεικτικών στοιχείων (άρθρο 64 ν. 2121/1993). Η έκθεση συντηρητικής κατάσχεσης ή απογραφής ως αποδεικτικό μέσο. Ο φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί προγράμματος Η/Υ δεν δύναται πλέον να αντιταχθεί στη μεταπώληση του συνοδευόμενου από άδειας απεριόριστης χρήσεως αντιγράφου αυτού, είτε υλικού είτε άυλου. Απόρριψη της ένστασης ανάλωσης ως ουσιαστικά αβάσιμη.

Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών 2816/2022

Δικαστής:

Δικηγόποι:

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Το άρθρο 65 §§ 1 εδ. α' και 2 εδ. α' Ν. 2121/1993 ορίζει ότι: «Σε κάθε περίπτωση προσβολής ή επαπειλούμενης προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει κατά περίπτωση την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον» και «όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης». Γενικά, ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο (βλ. ΑΠ 484/2020 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, λόγω της δυσχέρειας υπολογισμού της περιουσιακής ζημίας σε περίπτωση προσβολής δικαιωμάτων επί άυλων αγαθών κατά την γενική διάταξη του άρθρου 298 ΑΚ εισήχθη η διάταξη του δεύτερου εδαφίου του άρθρου 65 § 2 του ίδιου νόμου που προβλέπει ότι: «Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος» [βλ. σχετ. Γ. Κουμάντο, Πνευματική ιδιοκτησία, 2002, 8η έκδ., σελ. 441 υποσ. 846, σελ. 443, Βαγένα, ό.π., α. 65, 21, Π. Κοριατοπούλου, Η ειδική αποζημίωση του άρθρου 65 § 2 εδ. 2 του ν. 2121/1993 υπό το πρίσμα της πρόσφατης νομολογίας του ΔΕΕ, ΧριΔ 2018.311· επίσης, βλ. την 26η αιτιολογική σκέψη του προοιμίου της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του

Συμβουλίου σχετικά με την «επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας» (εφεξής «οδηγία»)]. Η διάταξη του άρθρου 65 § 2 εδ. β' Ν. 2121/1993 εισάγει τον αφηρημένο υπολογισμό της ζημίας (βλ. Γ. Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999.1109, σελ. 1111, Α. Καραγκουνίδη, Αποζημίωση λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, 2014, σελ. 241, Μ.-Θ. Μαρίνο, Αξιώσεις αποζημιώσεως λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας κατά την Οδηγία 2004/48 – Προς ένα ειδικό, «προληπτικώς δρών» δίκαιο αδικοπρακτικής ευθύνης, ΝοΒ 2009.2029 επ., ιδίως σελ. 2032), ο οποίος είναι συμβατός με το άρθρο 13 της οδηγίας (βλ. απόφαση Δ.Ε.Ε. της 25ης Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση C-367/15, Oławska Telewizja Kablowa, EU:C:2017:36). Ο υπολογισμός γίνεται βάσει της νόμιμης ή της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής, ήτοι αποκλειστικώς με αντικειμενικά κριτήρια (βλ. ΑΠ 438/2018 ΔΕΕ 2018.1022, Α. Καραγκουνίδη, ό.π., σελ. 257, πρβλ. BGH, απόφαση της 2.10.2008 - I ZR 6/06, «Whistling for a train», σκέψη 22). Έτσι, η συνήθης αμοιβή προσδιορίζεται ως εκείνη που θα απαιτούσε ένας συνετός δικαιούχος και θα κατέβαλε ένας συνετός αδειούχος, εάν είχαν συνάψει σύμβαση παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης εν γνώσει όλων των κρίσιμων περιστάσεων (βλ. Γ. Πάνου, ό.π., σελ. 1113, Α. Καραγκουνίδη, ό.π., σελ. 257, Μ.-Θ. Μαρίνο, Ζητήματα αποζημιώσεως λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας κατά την Οδηγία 2004/48, ΧριΔ 2010.599, σελ. 600, Whistling for a train, ό.π., σκέψη 22). Με άλλη διατύπωση, πρόκειται για το σύνηθες τίμημα, το οποίο ζητείται στον συγκεκριμένο κλάδο για την παραχώρηση του δικαιώματος χρήσης του συγκεκριμένου άυλου αγαθού [βλ. ΑΠ 438/2018 ό.π., σύμφωνα με την οποία: «οι ως άνω διατάξεις για τον υπολογισμό της καταβλητέας αποζημιώσεως ... επιβάλλουν αντικειμενικά κριτήρια συγκρίσεως (μεταξύ των οποίων και οι κρατούσες κατά τον χρόνο επελεύσεως της ζημίας συνθήκες αγοράς για την χρήση του εν λόγω προγράμματος, εν όψει συγκεκριμένης επιχειρηματικής δραστηριότητας)», Γ. Πάνου, ό.π., σελ. 1113]. Κρίσιμες για τον υπολογισμό αυτόν είναι οι παλαιότερες συμβάσεις παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης του άυλου αγαθού, τις οποίες ο δικαιούχος ενδεχομένως είχε συνάψει στο παρελθόν - και πριν την πράξη προσβολής - με τρίτους (βλ. Γ. Πάνου, ό.π., σελ. 1113 ιδίως υποσ. 47, Α. Καραγκουνίδη, ό.π., σελ. 257 – 258, όπου και αναλυτική αναφορά στο «καθιερωμένο» ή «συνηθισμένο» αντάλλαγμα). Έτσι, η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή για την παραχώρηση άδειας χρήσης προγράμματος Η/Υ (αναπαραγωγής, ήτοι αποθήκευσης, εγκατάστασης, φόρτωσης, εμφάνισης στην οθόνη και εκτέλεσης), που απευθύνεται και διανέμεται στο ευρύ (π.χ.

λειτουργικό σύστημα) ή σε ειδικό επαγγελματικό κοινό (π.χ. σχεδιαστικά προγράμματα, προγράμματα επεξεργασίας ήχου ή/και εικόνας κ.α.), δεν έχει, δηλαδή, σχεδιασθεί για την κάλυψη των αναγκών συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, είναι το αντίτιμο, που ο δικαιούχος αξιώνει αδιακρίτως από τους τελικούς χρήστες.

2. Κατά το άρθρο 71 ΑΚ, το νομικό πρόσωπο ευθύνεται για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των οργάνων, που κατά τα άρθρα 65, 67 και 68 ΑΚ το αντιπροσωπεύουν και εκφράζουν την βούλησή του, εφόσον η πράξη ή η παράλειψη έλαβε χώρα κατά την ενάσκηση των καθηκόντων, που τους είχαν ανατεθεί, και παράγει υποχρέωση προς αποζημίωση. Στην περίπτωση δε που η πράξη ή η παράλειψη του αρμόδιου οργάνου είναι υπαίτια και παράγει υποχρέωση αποζημίωσης για τον πράξαντα ή παραλείψαντα, ευθύνεται και αυτός εις ολόκληρον με το νομικό πρόσωπο. Στην περίπτωση αυτή ο τρίτος ζημιωθείς μπορεί να εναγάγει, παραλλήλως προς το νομικό πρόσωπο και το υπαίτιο όργανο, υφισταμένης μεταξύ τούτων παθητικής εις ολόκληρον ενοχής (άρθρα 481 και 926 ΑΚ) και σχέσης απλής ομοδικίας, αφού η κοινή εναγωγή αυτών δεν αποτελεί υποχρέωση, αλλά δικαίωμα του τρίτου. Περαιτέρω, από τον συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων συνάγεται: α) ότι οι νόμιμες υποχρεώσεις γενικώς των νομικών προσώπων για πράξη ή παράλειψη ουσιαστικώς αφορούν τα διοικούντα και εκπροσωπούντα αυτά όργανα, ήτοι τα φυσικά πρόσωπα δια των οποίων διεξάγονται οι υποθέσεις τους και ενσαρκώνεται η βούληση τους, β) ότι σε περίπτωση αδικοπρακτικής ευθύνης του νομικού προσώπου δεν απαιτείται εξειδίκευση των επιμέρους αρμοδιοτήτων και της προσωπικής στάσης εκάστου μέλους της διοικήσεως για την κατ' αρχήν θεμελίωση της δικής του υποχρέωσης προς αποζημίωση του βλαβέντος εκ του αδικήματος και γ) ότι δύναται το μέλος της διοικήσεως να επικαλεσθεί με ένσταση (την οποία και βαρύνεται να αποδείξει) ότι για ειδικούς λόγους δεν είναι προσωπικώς υπαίτιο για την διάπραξη του αδικήματος και την εντεύθεν ζημία του παθόντος, για την οποία ευθύνεται το νομικό πρόσωπο (βλ. ΑΠ 1761/2014 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 627/2009 ΝΟΜΟΣ).

3. Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή η πρώτη ενάγουσα εδρεύουσα στην αλλοδαπή εταιρία εκθέτει ότι είναι δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών, και συγκεκριμένα του λειτουργικού συστήματος «Windows», που έχει κυκλοφορήσει σε διάφορες σειρές, όπως «Windows 2000», «Windows XP», «Windows Vista», «Windows 7», «Windows 8.1», «Windows 10», και εκδόσεις, όπως «Home», «Professional», «Ultimate», «Enterprise», καθώς και της σουίτας εφαρμογών γραφείου «Microsoft Office», που κυκλοφόρησε στην αγορά σε διάφορες σειρές, όπως «Microsoft Office 95»,

«Microsoft Office 97», «Microsoft Office 2000», «Microsoft Office 2003», «Microsoft Office 2007», «Microsoft Office 2013», «Microsoft Office 2016», και εκδόσεις, όπως «Basic», «Home & Student», «Small Business», «Professional», «Ultimate», «Professional Plus», «Enterprise», «365». Ότι η δεύτερη ενάγουσα είναι δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, μεταξύ άλλων, επί του σχεδιαστικού προγράμματος Η/Υ «Autocad», που διανεμήθηκε σε διάφορες σειρές, όπως «Autocad 2000», «Autocad 2002», «Autocad 2004», «Autocad 2005», «Autocad 2006», «Autocad 2007», «Autocad 2008», «Autocad 2009», «Autocad 2010», «Autocad 2012», «Autocad 2016», «Autocad 2019» κ.α. Ότι τα παραπάνω προγράμματα Η/Υ είναι πρωτότυπα. Ότι στις 4.10.2018 διαπιστώθηκε ότι η πρώτη εναγόμενη ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρία, της οποίας ο δεύτερος εναγόμενος είναι νόμιμος εκπρόσωπος και διαχειριστής, είχε προβεί στην αναπαραγωγή (εγκατάσταση) των λειτουργικών συστημάτων «Windows», της σουίτας εφαρμογών γραφείου «Microsoft Office», των προγραμμάτων «PROJECT PRO 2013» και «VISIO PRO», καθώς και του σχεδιαστικού προγράμματος Η/Υ «Autocad» στην μνήμη είκοσι ενός Η/Υ, κατά τα ειδικότερα στην αγωγή παρατιθέμενα όσον αφορά τις εγκατεστημένες σειρές και εκδόσεις εκάστου προγράμματος Η/Υ. Ότι η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή για την παραχώρηση άδειας χρήσης των εγκατεστημένων στην μνήμη των Η/Υ της πρώτης εναγομένης προγραμμάτων ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 3.888 ευρώ όσον αφορά το λειτουργικό σύστημα «Windows», στο συνολικό ποσό των 11.902 ευρώ αναφορικά με την σουίτα εφαρμογών γραφείου «Microsoft Office», στο συνολικό ποσό των 1.554 ευρώ ως προς τα προγράμματα «PROJECT PRO 2013» και «VISIO PRO» και στο συνολικό ποσό των 71.400 ευρώ όσον αφορά το σχεδιαστικό πρόγραμμα «Autocad». Ότι από την ως άνω παράνομη και υπαίτια προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας τους υπέστησαν ηθική βλάβη. Ότι η πρώτη ενάγουσα είναι δικαιούχος οκτώ εν ισχύ σημάτων της ΕΕ, που έχουν καταχωρισθεί προς διάκριση προϊόντων, μεταξύ άλλων, λογισμικού και υλισμικού, και συγκεκριμένα του με αριθμό 000530253 εικαστικού σήματος «Microsoft», του με αριθμό 000479956 λεκτικού σήματος «Microsoft», του με αριθμό 000327890 λεκτικού σήματος «Windows», του με αριθμό 000079681 λεκτικού σήματος «Windows», του με αριθμό 007138225 λεκτικού σήματος «Microsoft Office», του με αριθμό 011413556 εικαστικού σήματος «Office», του με αριθμό 003861366 εικαστικού σήματος, που απεικονίζει το γνωστό κυματοειδές παράθυρο των λειτουργικών συστημάτων «Windows», και του με αριθμό 003303261 λεκτικού σήματος «Windows Server System». Ότι η δεύτερη ενάγουσα είναι δικαιούχος τριών εν ισχύ σημάτων, που έχουν καταχωρισθεί προς

διάκριση προϊόντων της κλάσης 9, και ειδικότερα του με αριθμό 012274056 σύνθετου σήματος της ΕΕ, που αποτελείται από την λέξη «Autodesk» και απεικόνιση, του με αριθμό 78726 εθνικού λεκτικού σήματος «Autocad» και του με αριθμό 1117522 διεθνούς λεκτικού σήματος «Autocad» με επέκταση της προστασίας του στην Ελλάδα. Ότι τα σήματα των εναγουσών χαίρουν φήμης στην ημεδαπή. Ότι η πρώτη εναγομένη, γνωστή εταιρία στον τομέα των τεχνικών μελετών και της δόμησης, ήτοι κατασκευών και ανακαινίσεων, χρησιμοποιεί τα εν λόγω σήματα, αφού εμφανίζονται κατά την φόρτωση και εμφάνιση του διακρινόμενου από αυτά λογισμικού, στις οθόνες των Η/Υ, όπου αυτό (λογισμικό) έχει εγκατασταθεί, και μάλιστα κάνει χρήση αυτών στις συναλλαγές της, ήτοι στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας, η οποία επιδιώκει οικονομικό όφελος, και ειδικότερα προς τον σκοπό της παροχής των υπηρεσιών της, αλλά και την επικοινωνία της με τους πελάτες της και τρίτα πρόσωπα εκτός της επιχείρησής της, που ενδέχεται να χρησιμοποιήσουν τα ίδια προγράμματα για την επεξεργασία του παραχθέντος από την πρώτη εναγομένη υλικού, όπως αρχεία κειμένων, υπολογιστικά φύλλα, παρουσιάσεις κ.α. Ότι από την παράνομη και υπαίτια προσβολή των επί των σημάτων δικαιωμάτων τους υπέστησαν ηθική βλάβη.

4. Με το παραπάνω περιεχόμενο οι ενάγουσες ζητούν: α) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον, να καταβάλουν στην πρώτη εξ αυτών το συνολικό ποσό των 34.688 ευρώ και στην δεύτερη το συνολικό ποσό των 142.800 ευρώ, ήτοι το διπλάσιο της προπαρατιθέμενης συνήθους αμοιβής, ως αποκατάσταση της περιουσιακής τους ζημίας με τον νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής ημέρα, β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον, να καταβάλουν στην πρώτη εξ αυτών το ποσό των 4.000 ευρώ και στην δεύτερη το ποσό των 10.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής τους βλάβης από την προσβολή των επίδικων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας με τον νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής ημέρα, γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον, να καταβάλουν στην πρώτη εξ αυτών το ποσό των 4.000 ευρώ και στην δεύτερη το ποσό των 10.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής τους βλάβης από την προσβολή των επίδικων δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας με τον νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής ημέρα, δ) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, επειδή η καθυστέρηση στην εκτέλεση μπορεί να τις προκαλέσει σημαντική ζημία, ε) να διαταχθεί η δημοσίευση του διατακτικού της εκδοθησόμενης απόφασης με επιμέλεια των εναγουσών και με δαπάνες των εναγομένων σε δύο περιοδικά που ασχολούνται με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και στ) να καταδικασθούν οι εναγόμενοι

στην δικαστική τους δαπάνη. Επικουρικώς, και σε περίπτωση απόρριψης του υπό στοιχείο α΄ αιτήματος, οι ενάγουσες ζητούν να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον, να καταβάλουν στην πρώτη εξ αυτών το συνολικό ποσό των 17.344 ευρώ και στην δεύτερη το συνολικό ποσό των 71.400 ευρώ ως εξοικονομηθείσα δαπάνη από την μη καταβολή του ανταλλάγματος χρήσης των επίδικων προγραμμάτων Η/Υ με τον νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής ημέρα.

5. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου κατά την τακτική διαδικασία [α. Ως προς την διεθνή δικαιοδοσία του Δικαστηρίου βλ. τα άρθρα 1 § 1, 4 § 1, 62 § 1 (σε συνδυασμό με άρθρο 51 ΑΚ) και 63 § 1 περ. α΄ του Κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 12ης Δεκεμβρίου 2012 «για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις» (εφεξής «ΚανΒρ Ια») όσον αφορά στην βάση περί προσβολής των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επί των προγραμμάτων Η/Υ, τα άρθρα 122 §§ 1, 2 στ. α΄ και 125 § 1 του Κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 14ης Ιουνίου 2017 «για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (εφεξής «Κανονισμός»), 62 § 1 (σε συνδυασμό με άρθρο 51 ΑΚ), 63 § 1 περ. α΄ και 67 του ΚανΒρ Ια όσον αφορά στην βάση περί προσβολής των επίδικων σημάτων της ΕΕ, καθώς και τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 4 § 1, 62 § 1 (σε συνδυασμό με άρθρο 51 ΑΚ) και 63 § 1 περ. α΄ ΚανΒρ Ια όσον αφορά στην βάση περί προσβολής του επίδικου εθνικού σήματος και του επίδικου διεθνούς σήματος (βλ. απόφαση ΔΕΕ της 5ης Σεπτεμβρίου 2019, C-172/18, AMS Neve κ.λπ., EU:C:2019:674, σκέψεις 34-36), β. ως προς την καθ' ύλην αρμοδιότητα, βλ. τα άρθρα 17 § 3, 129 § 3 του Κανονισμού, 7 § 2 ν. 2943/2001, 150 § 9 εδ. α΄ ν. 4072/2012 και 14 § 2 ΚΠολΔ, γ. ως προς την κατά τόπο αρμοδιότητα βλ. τα άρθρα 17 § 3, 129 § 3 του Κανονισμού, 7 § 1 ν. 2943/2001, 22 και 25 § 2 ΚΠολΔ, και δ. ως προς την λειτουργική αρμοδιότητα της Α΄ Σύνθεσης του 3ου Πολιτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών βλ. τα άρθρα 123 § 1, 124 περ. α΄ του Κανονισμού, 6 ν. 2943/2001 και 3 § 26α ν. 2479/1997 σε συνδυασμό με το άρθρο 2.Β.ΙΙΙ του Κανονισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας του Πρωτοδικείου Αθηνών, που δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. Β΄ 366/17.2.2016].

6. Εφαρμοστέο δίκαιο ως προς την προσβολή των επίδικων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, του επίδικου εθνικού σήματος και του επίδικου διεθνούς σήματος είναι το ελληνικό κατ' άρθρα 1, 2, 3, 8 § 1 και 15 του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11ης Ιουλίου 2007

«για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές» (εφεξής «Κανονισμός Ρώμη II»). Το ελληνικό δίκαιο τυγχάνει εφαρμοστέο και επί της προσβολής των σημάτων της ΕΕ, σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 8 § 2 του Κανονισμού Ρώμη II, 17 § 1 εδ. β' και 129 § 2 και 130 § 2 του Κανονισμού, ως προς: α) τα μη καλυπτόμενα από τον Κανονισμό θέματα, όπως την αξίωση χρηματικής ικανοποίησης της ηθικής βλάβης και το αίτημα απόδοσης της δικαστικής δαπάνης (βλ. ΠολΠρΑθ 3008/2018 ΕΕμπΔ 2019.441 σκέψεις 10 - 12), και β) τις λοιπές κυρώσεις (μέτρα ή διαταγές), όπως την δημοσίευση της εκδοθησόμενης απόφασης στον Τύπο (βλ. ΠολΠρΑθ 3008/2018, ό.π., σκέψεις 10, 11 και 13).

7. Περαιτέρω, τυγχάνουν απορριπτέα ως απαράδεκτα λόγω αοριστίας τα υπό στοιχείο β' και γ' αιτήματα περί επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, επειδή οι ενάγουσες αρκούνται σε γενική και αφηρημένη επίκληση της βλάβης τους, χωρίς αναφορά σε συγκεκριμένα, έχοντα υλική υπόσταση, περιστατικά, που, λόγω της προσβολής των επίδικων δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας τους, διατάραξαν την επαγγελματική τους λειτουργία και δραστηριότητα, προκάλεσαν απώλεια υφισταμένων ή νέων πελατών, ανέστειλαν προπαρασκευαστικές επαγγελματικές δράσεις τους και οδήγησαν και σε οικονομική τους ζημία ή μείωση των εσόδων τους (βλ. ΑΠ 730/2015 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 382/2011 ΝοΒ 2011.2158, ΜονΕφΑθ 2790/2021 ΔΕΕ 2022.178, ΜονΕφΘεσ 626/2014 ΝΟΜΟΣ).

8. Η αγωγή είναι, κατά τα λοιπά νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 71, 287, 340, 346, 481, 482, 914, 926 εδ. α' ΑΚ, 1, 2 §§ 1, 3, 3 § 1 στ. α', 42 § 2, 63B, 65 §§ 2 (κύρια βάση), 3 (επικουρική βάση), 66Γ ν. 2121/1993, 74 περ. 2, 176, 219 §§ 1, 2, 907, 908 § 1 περ. γ' και δ' ΚΠολΔ. Επομένως, πρέπει, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, να εξετασθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, δεδομένου ότι έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με το ανάλογο επ' αυτού ποσοστό προσαυξήσεως υπέρ του ΤΑΧΔΙΚ (βλ. το με κωδικό αριθμό 3081613160950 0117 0046 ηλεκτρονικό παράβολο με την από 18.11.2019 εκτύπωση από την ιστοσελίδα της τράπεζας με τον διακριτικό τίτλο «Alpha Bank» περί επιτυχούς εκτέλεσης της πληρωμής του).

9. Το άρθρο 64 ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 2 § 4 ν. 3524/2007, ορίζει τα εξής: «Ασφαλιστικά μέτρα και συντηρητική απόδειξη 1. Εφόσον πιθανολογείται προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικού δικαιώματος προβλεπομένου στα άρθρα 46 έως 48 και 51 ή του δικαιώματος ειδικής φύσης του κατασκευαστή βάσης δεδομένων, το Μονομελές Πρωτοδικείο διατάσσει ως

ασφαλιστικό μέτρο τη συντηρητική κατάσχεση των αντικειμένων που κατέχονται από τον καθ' ου και αποτελούν μέσο τέλεσης ή προϊόν ή απόδειξη της προσβολής. Αντί για συντηρητική κατάσχεση, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την αναλυτική απογραφή των αντικειμένων αυτών περιλαμβανομένης και της φωτογράφησής τους. Στις παραπάνω περιπτώσεις εφαρμόζεται υποχρεωτικώς το άρθρο 687 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. και χορηγείται υποχρεωτικώς προσωρινή διαταγή κατά το άρθρο 691 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.. (άρθρο 7 της Οδηγίας 2004/48). 2. Το δικαστήριο διατάσσει ασφαλιστικά μέτρα ή συντηρητική απόδειξη χωρίς να είναι αναγκαίος ο ειδικός προσδιορισμός των έργων, που απειλούνται με προσβολή ή προσβάλλονται. ... 6. Στις περιπτώσεις των παραγράφων 1, 3 και 4 το δικαστήριο μπορεί να διατάσσει τα μέτρα με τον όρο να δοθεί από τον αιτούντα εγγύηση, που καθορίζεται με την απόφασή του ή την προσωρινή διαταγή ή και χωρίς εγγύηση και τάσσει υποχρεωτικώς προθεσμία για την άσκηση της αγωγής για την κύρια υπόθεση κατά το άρθρο 693 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., που δεν μπορεί να υπερβαίνει τις τριάντα ημέρες. Αν περάσει άπρακτη η προθεσμία αυτή αίρεται αυτοδικαίως το ασφαλιστικό μέτρο. 7. Αν τα ανωτέρω ασφαλιστικά μέτρα ανακληθούν εξαιτίας οποιασδήποτε πράξης ή παράλειψης του αιτούντος ή αν διαπιστωθεί εκ των υστέρων ότι δεν υπήρξε προσβολή ή απειλή προσβολής των δικαιωμάτων του παρόντος νόμου, το δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει τον αιτούντα, εφόσον ενήργησε καταχρηστικά, ύστερα από αίτηση του καθ' ου, να καταβάλει στον καθ' ου προσήκουσα αποζημίωση για κάθε ζημία που υπέστη εξαιτίας των εν λόγω μέτρων (άρθρα 7 και 9 της Οδηγίας 2004/48)».

10. Με το άρθρο 64 §§ 1, 2, 6 και 7 ν. 2121/1993 μεταφέρεται στο δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας το τιτλοφορούμενο «Μέτρα προστασίας των αποδεικτικών στοιχείων» άρθρο 7 της οδηγίας 2004/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την «επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας». Ειδικότερα, με τις παραγράφους 1 και 2 εισάγεται στο δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας ειδική μορφή συντηρητικής απόδειξης (βλ. έτσι και τον τίτλο του άρθρου), ήτοι δικαστική διαδικασία, με την οποία επιχειρείται η εξασφάλιση ή διάσωση αποδεικτικού μέσου, που μπορεί να χρησιμεύσει για απόδειξη ισχυρισμού του δικαιούχου σε δίκη επί προσβολής του δικαιώματός του. Ως μέτρα προστασίας των αποδεικτικών στοιχείων προβλέπονται, αφενός μεν η συντηρητική κατάσχεση των αντικειμένων που κατέχονται από τον καθ' ου και αποτελούν μέσο τέλεσης ή προϊόν ή απόδειξη της προσβολής, αφετέρου δε η αναλυτική απογραφή τους, περιλαμβανόμενης της φωτογράφησής τους. Από την χρήση της λέξης «αντί» στο δεύτερο εδάφιο της πρώτης παραγράφου του άρθρου 64 ν. 2121/1993 συνάγεται ότι οι δύο κατηγορίες μέτρων τελούν σε σχέση

διάζευξης και δεν είναι δυνατή η συμπληρωματική επιβολή τους για την προστασία των ίδιων αποδεικτικών στοιχείων (άλλο το ζήτημα εάν παράλληλα με την απογραφή διατάσσεται η συντηρητική κατάσχεση ως ασφαλιστικό μέτρο του άρθρου 64 § 3 ν. 2121/1993). Η απογραφή ή/και φωτογράφιση ως μέτρο προστασίας αποδεικτικών στοιχείων έχουν σκοπό την βεβαίωση της υπάρξεως και της ακριβούς καταστάσεως των απογραφόμενων πραγμάτων και συντελούν ως αποδεικτικά μέσα στην εξασφάλισή τους (βλ. ΜΠρΑθ 7842/2009 ΔΕΕ 2009.1201, ΜΠρΑθ 4771/1995 Δ 1996.177, Π. Κοριατοπούλου, Προσωρινά μέτρα προστασίας και όρια ασφαλιστέου δικαιώματος, στο συλλογικό έργο «Η προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας - Η νέα Κοινοτική Οδηγία 2004/48», σελ. 41, Ε. Βαγενά σε Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 64, 5, Ε. Σπερδόκλη, Δικονομικά ζητήματα του Δικαίου Πνευματικής Ιδιοκτησίας, 2021, σελ. 137), ενώ ως ηπιότερα της συντηρητικής κατάσχεσης μέτρα προστασίας των αποδεικτικών στοιχείων δεν επιφέρουν εκ φύσεως περιουσιακή βλάβη στον καθ' ού (βλ. ΜΠρΑθ 7842/2009 ό.π., Ε. Βαγενά, ό.π., α. 64, 2, Π. Κοριατοπούλου, ό.π., σελ. 41, Δ. Σκούρτη, Κυρώσεις για την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ΕλλΔνη 1994.981, ιδίως σελ. 987, Ε. Σπερδόκλη, ό.π., σελ. 136). Διενεργείται από δικαστικό επιμελητή (βλ. ΜΠρΑθ 7842/2009 ό.π., ΜΠρΑθ 4771/1995 ό.π. Βαγενά, ό.π., α. 64, 6, Ε. Σπερδόκλη, ό.π., σελ. 137), ενδεχομένως συνοδευόμενο από πραγματογνώμονα, διορισθέντα από το δικαστήριο, που θα επιμεληθεί της προστασίας των εμπιστευτικών πληροφοριών. Ο δικαστικός επιμελητής εξετάζει μακροσκοπικώς τα αποδεικτικά στοιχεία, ενώ δύναται να λάβει, εάν επιτραπεί από την απόφαση ή την προσωρινή διαταγή, δείγματα αυτών. Στην πράξη ο δικαστικός επιμελητής υποβοηθείται από τρίτα πρόσωπα, όπως δικηγόρους, που παρίστανται προκειμένου να παρέχουν νομικές συμβουλές (βλ. ΜΠρΑθ 4771/1995 ό.π. περί του ότι δεν χρειάζεται μνεία της παρουσίας τους στην συντασσόμενη κατ' άρθρο 117 ΚΠολΔ έκθεση), ή υπαλλήλους/εξωτερικούς συνεργάτες, οι οποίοι διαθέτουν την αναγκαία γνώση ή εμπειρία για τον εντοπισμό των προς απογραφή αντικειμένων και λειτουργούν ως «μακρά χείρ» του δικαστικού επιμελητή και υπό την επίβλεψή του, ώστε να μην χρειάζεται η διακριτή αναφορά τους στην οικεία έκθεση (βλ. ΜΠρΑθ 4771/1995 ό.π. με σύμφωνες Παρατηρήσεις Στ. Σταματοπούλου, Δ. 1996.187 ιδίως σελ. 188 - 189, Ε. Βαγενά, ό.π., α. 64, 8, Ε. Σπερδόκλη, ό.π., σελ. 138). Η έκθεση συντηρητικής κατάσχεσης ή απογραφής αποτελεί νόμιμο αποδεικτικό μέσο και δη δημόσιο έγγραφο, το οποίο αποτελεί πλήρη απόδειξη κατ' άρθρο 438 ΚΠολΔ ως προς όσα βεβαιώνονται σε αυτό ότι έγιναν από τον δικαστικό επιμελητή ή ενώπιόν του και επί του οποίου το επιλαμβανόμενο

της κυρίας υπόθεσης δικαστήριο μπορεί να βασισθεί για να σχηματίσει δικανική πεποίθηση (βλ. ΕφΠειρ 679/2015 ΝΟΜΟΣ, Ε. Βαγενά, ό.π., α. 64, 10), τούτο δε ακόμα και εάν η απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων ή η προσωρινή διαταγή, που διέταξαν τα άνω μέτρα προστασίας, ανακλήθηκαν ή έπαψαν αυτοδικαίως να ισχύουν (βλ. Π. Κολοτούρο, Η απόδειξη της προσβολής των δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας, ΕΠολΔ 2013.458, ιδίως σελ. 475, Ε. Σπερδόκλη, ό.π., σελ. 136 – 137).

11. Από τα προαναφερόμενα στην αμέσως προηγούμενη σκέψη συνάγεται ότι οι ισχυρισμοί του εναγομένου, οι οποίοι προβάλλονται στο πλαίσιο δίκης περί προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και αφορούν το κύρος της διαδικασίας εκτέλεσης της απόφασης ή της προσωρινής διαταγής περί λήψης μέτρων προστασίας των αποδεικτικών στοιχείων, ιδίως δε το κύρος της έκθεσης απογραφής ή συντηρητικής κατάσχεσης, δεν συνιστούν ουσιαστικές ενστάσεις, αφού δεν αναφέρονται στην ουσία της επίδικης αξίωσης άρσης/παράλειψης της προσβολής ή/και αποζημίωσης [βλ. για την έννοια της ουσιαστικής ένστασης Αστ. Γεωργιάδη, Η συμβολή του ουσιαστικού δικαίου στη διαμόρφωση των ενστάσεων, στον τόμο «Οι ενστάσεις στην πολιτική δίκη», Πρακτικά του 15ου Συνεδρίου Ε.Ε.Δ., 1992, σελ. 40 επ., Μακρίδου σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ΚΠολΔ Ι (2000) 262 αριθ. 1]. Όμως, ούτε δικονομική ένσταση για την ανατροπή αποδεικτικού υλικού συνιστά (βλ. για το περιεχόμενο της δικονομικής ένστασης Μακρίδου ό.π.), αφού η έκθεση απογραφής ή συντηρητικής κατάσχεσης προσκομίζεται μετ' επικλήσεως ως δημόσιο έγγραφο στην κύρια δίκη με την οριζόμενη στα άρθρα 438 και 440 ΚΠολΔ αποδεικτική ισχύ. Μάλιστα, το δικαστήριο, όταν δικάζει την διαφορά, υποχρεούται κατ' άρθρο 351 ΚΠολΔ να λάβει υπόψη του την συντηρητική απόδειξη που έχει διεξαχθεί.

12. Η επέμβαση στο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι κατ' αρχήν πράξη παράνομη (βλ. σκέψη 1) και, συνεπώς, ο δικαιούχος δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του ή ότι συντρέχει άλλος λόγος άρσης του παρανόμου. Η ίδια, δηλαδή, η φύση του απόλυτου δικαιώματος καθιερώνει ένα οιονεί μαχητό τεκμήριο ότι κάθε πράξη προσβολής του γίνεται χωρίς τη συναίνεση ή άδεια του δικαιούχου και, συνεπώς, είναι παράνομη και εκείνος, ο οποίος αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, οφείλει να το αποδείξει. Τεκμαίρεται, επομένως, η παρανομία της επέμβασης στο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα και ο εναγόμενος προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, θα πρέπει να ισχυριστεί, κατ' ένσταση, και να αποδείξει τα γεγονότα, που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (βλ. ΑΠ 509/2015 ΝΟΜΟΣ).

13. Σύμφωνα με το άρθρο 41 ν. 2121/1993 «Η πρώτη πώληση αντιγράφου ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή μέσα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα από το δημιουργό ή με τη συγκατάθεση του εξαντλεί το δικαίωμα διανομής του αντιτύπου αυτού μέσα στην Κοινότητα με εξαίρεση του δικαιώματος ελέγχου των μεταγενέστερων εκμισθώσεων του προγράμματος ή ενός αντιγράφου του». Με βάση την διάταξη αυτή και ανεξαρτήτως της υπάρξεως συμβατικών ρητρών, που απαγορεύουν περαιτέρω μεταβίβαση, ο φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί προγράμματος Η/Υ δεν δύναται πλέον να αντιταχθεί στη μεταπώληση του συνοδευόμενου από άδειας απεριόριστης χρήσεως αντιγράφου αυτού, είτε υλικού είτε άυλου (βλ. αποφάσεις ΔΕΕ της 12ης Οκτωβρίου 2016, C-166/15, Ranks και Vasiļevičs, EU:C:2016:762, σκέψη 30, της 3ης Ιουλίου 2012, C-128/11, UsedSoft, EU:C:2012:407, σκέψη 77). Ο χρησιμοποιούμενος στην εν λόγω διάταξη όρος «πώληση», ο οποίος πρέπει να ερμηνεύεται εν ευρεία εννοία, εμπερικλείει όλες τις μορφές εμπορίας του αντιγράφου προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, οι οποίες χαρακτηρίζονται από την παροχή δικαιώματος χρονικώς απεριόριστης χρήσεως έναντι τιμήματος, που έχει ως σκοπό να παράσχει στον δικαιούχο τη δυνατότητα να λάβει αμοιβή αντίστοιχη της οικονομικής αξίας του εν λόγω αντιγράφου (βλ. Ranks και Vasiļevičs σκέψη 28, UsedSoft σκέψη 49). Ο δεύτερος αγοραστής του συγκεκριμένου αντιγράφου, όπως και κάθε μεταγενέστερος αγοραστής, αποτελεί «πρόσωπο που το απέκτησε νομίμως» κατά την έννοια του άρθρου 42 § 1 ν. 2121/1993 (βλ. UsedSoft σκέψη 80). Βέβαια, ο αρχικός αγοραστής προγράμματος Η/Υ, ο οποίος μεταπωλεί είτε το υλικό είτε το άυλο αντίγραφο του προγράμματος του, σε σχέση με το οποίο το δικαίωμα διανομής που είχε ο δικαιούχος αναλώθηκε δυνάμει του άρθρου 41 ν. 2121/1993, οφείλει να διασφαλίσει ότι το δικό του αντίγραφο είναι κατά τη στιγμή της μεταπωλήσεώς του αδύνατο να χρησιμοποιηθεί, προς αποτροπή του ενδεχομένου προσβολής του προβλεπόμενου στο άρθρο 42 § 2 ν. 2121/1993 αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής προγράμματος Η/Υ, το οποίο ανήκει στον δημιουργό του οικείου προγράμματος (βλ. UsedSoft σκέψη 70).

14. Οι εναγόμενοι με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις τους ισχυρίζονται ότι η έκθεση απογραφής είναι άκυρη για τους ειδικότερα παρατιθέμενους σε αυτές (προτάσεις) λόγους. Ότι ο δεύτερος εναγόμενος στις 3.9.2018 είχε μεταβιβάσει στην πρώτη εναγομένη τρεις Η/Υ με εγκατεστημένο σε αυτούς το λειτουργικό σύστημα «Windows 10 Home», το οποίο είχε προμηθευθεί στις 6.2.2016 από την εταιρία με την επωνυμία «ΠΛΑΙΣΙΟ COMPUTERS Α.Ε.Β.Ε.», και συνεπώς, είχε αναλωθεί το δικαίωμα της πρώτης εναγομένης ως προς τα συγκεκριμένα τρία αντίτυπα του άνω

λειτουργικού συστήματος.

15. Ο πρώτος ισχυρισμός, σε όλα τα σκέλη του, προβάλλεται αλυσιτελώς (βλ. σκέψεις 9-11), ο δε δεύτερος συνιστά ένσταση καταλυτική εν μέρει της υποκειμενικώς σωρευθείσας αγωγής της πρώτης ενάγουσας, ερειδόμενος στην διάταξη του άρθρου 41 ν. 2121/1993. Επομένως, ο δεύτερος ισχυρισμός πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά του.

16. Τέλος, οι εναγόμενοι με τις προτάσεις τους ζητούν την αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας, την οποία θα υποστούν από την ενδεχόμενη ευδοκίμηση της αγωγής, στηριζόμενη αποδεικτικά σε άκυρη έκθεση απογραφής. Όμως, το αίτημα αυτό δεν συνιστά μέσο επίθεσης και άμυνας, αλλά προσιδιάζει σε ανταγωγή, αφού προβάλλεται ίδιο αυτοτελές αίτημα παροχής έννομης προστασίας (βλ. Γ. Διαμαντόπουλο, Η ανταγωγή κατά τον ΚΠολΔ, 2003, σελ. 24 επ.), η οποία είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη ελλείπει της αναγκαίας έγγραφης προδικασίας, καθώς δεν ασκήθηκε με χωριστό δικόγραφο (άρθρα 111 και 268 § 4 εδ. α' ΚΠολΔ).

17. Από την εκτίμηση ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

18. Οι ενάγουσες, οι οποίες εδρεύουν στις Η.Π.Α, συγκαταλέγονται στις σημαντικότερες εταιρίες παραγωγής λογισμικού παγκοσμίως. Η πρώτη ενάγουσα έχει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του λειτουργικού συστήματος «Windows», που έχει κυκλοφορήσει σε διάφορες σειρές, όπως «Windows 2000», «Windows XP», «Windows Vista», «Windows 7», «Windows 8.1», «Windows 10», και εκδόσεις, όπως «Home», «Professional», «Ultimate», «Enterprise», επί των προγραμμάτων «Project Pro 2013» και «Visio Pro», καθώς επίσης επί της σουίτας εφαρμογών γραφείου «Microsoft Office», που κυκλοφόρησε στην αγορά σε διάφορες σειρές, όπως «Microsoft Office 95», «Microsoft Office 97», «Microsoft Office 2000», «Microsoft Office 2003», «Microsoft Office 2007», «Microsoft Office 2013», «Microsoft Office 2016», και εκδόσεις, όπως «Basic», «Home & Student», «Small Business», «Professional», «Ultimate», «Professional Plus», «Enterprise», «365». Η άνω σουίτα απαρτίζεται από επιμέρους εφαρμογές, όπως επεξεργασίας κειμένου με το όνομα «Microsoft Word», υπολογιστικών φύλλων με το όνομα «Microsoft Excel», ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και οργάνωσης με το όνομα «Microsoft Outlook», παρουσιάσεως με το όνομα «Microsoft PowerPoint» κ.α. Η δεύτερη ενάγουσα έχει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, μεταξύ άλλων, επί του σχεδιαστικού προγράμματος Η/Υ «Autocad», που διανεμήθηκε σε διάφορες σειρές, όπως «Autocad 2000», «Autocad 2002», «Autocad 2004», «Autocad 2005», «Autocad 2006», «Autocad 2007», «Autocad 2008», «Autocad 2009», «Autocad 2010», «Autocad 2012»,

«Autocad 2016», «Autocad 2019» κ.α. Το πρόγραμμα αυτό απευθύνεται σε επαγγελματικό κοινό και συγκεκριμένα σε σχεδιαστές, αρχιτέκτονες, μηχανικούς και γενικώς σε όσους ασχολούνται επαγγελματικώς με τον βοηθούμενο από Η/Υ σχεδιασμό δισδιάστατων και τρισδιάστατων σχεδίων και προσομοιώσεων. Τα προαναφερόμενα προγράμματα Η/Υ είναι πρωτότυπα, αφού είναι αποτέλεσμα της προσωπικής πνευματικής εργασίας των δημιουργών τους, ήτοι των εργαζομένων των εναγουσών, η επωνυμία των οποίων (εναγουσών) εμφανίζεται τόσο σε αυτά καθ'αυτά τα προγράμματα κατά την εκτέλεσή τους όσο και στους υλικούς φορείς εκείνων (προγραμμάτων Η.Υ). Όλοι οι παραπάνω αγωγικοί ισχυρισμοί περί της πρωτοτυπίας των προγραμμάτων Η/Υ και του επ' αυτών δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας των εναγουσών συνομολογούνται εμμέσως από τους εναγομένους ελλείψει της ειδικής αμφισβητήσεώς τους (άρθρο 261 εδ. β' ΚΠολΔ).

19. Η πρώτη εναγόμενη ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρία συστάθηκε στις 8.3.2018 και εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Κ... αρ. 21. Το σύνολο των εταιρικών της μεριδίων ανέρχεται σε 200, εκ των οποίων ποσοστό 93% κατέχει ο δεύτερος εναγόμενος και το υπόλοιπο ο .... Την πρώτη εναγομένη διαχειρίζεται και εκπροσωπεί ο δεύτερος εναγόμενος. Έχει εταιρικό σκοπό την εκπόνηση μελετών, πραγματογνωμοσυνών και εν γένει διαδικασιών αδειοδοτήσεων, καθώς και συναφείς συμβουλευτικές υπηρεσίες, ιδίως βεβαιώσεις χώρων κύριας χρήσης, εγκρίσεις εργασιών δόμησης μικρής κλίμακας, στατικές μελέτες, προσεισμικός έλεγχος, αυτοψία τεχνικού ασφαλείας, πιστοποιητικά ενεργειακής απόδοσης, βεβαιώσεις μηχανικού, μελέτη πυρασφάλειας, άδειες λειτουργίας - γνωστοποιήσεις, τακτοποίηση αυθαιρέτων, τοπογραφικές μελέτες, άδειες δόμησης, εκτιμήσεις ακινήτων, μελέτες δασικών χαρτών, συμβουλευτικές υπηρεσίες μηχανικών κλπ., στην εκτέλεση οικοδομικών και κατασκευαστικών εργασιών και υπηρεσιών, ιδίως κατασκευές κτιριακών έργων, ανακαινίσεις οικοδομικών και επαγγελματικών χώρων, επισκευές, αναπαλαιώσεις διατηρητέων κτιρίων, τοποθέτηση πλακιδίων, πλακών πεζοδρομίου, βιομηχανικών δαπέδων, ενισχύσεις σκυροδέματος κλπ., καθώς και κάθε άλλη συναφή προς τα παραπάνω εργασία ή δραστηριότητα. Η πρώτη εναγομένη συστεγάζεται με την ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρία με την επωνυμία «Μ...», η οποία συστάθηκε στις 7.3.2018 και έχει εταιρικό σκοπό την είσπραξη ενοικίων και διαχείριση ακινήτων, την παροχή νομικής υποστήριξης σε θέματα που αφορούν σε ακίνητα, την εκτίμηση ακινήτων, την τουριστική εκμετάλλευση ακινήτων και κάθε άλλο συναφή με τους παραπάνω σκοπό, καθώς και με την ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρία με την επωνυμία «Δ...», η οποία συστάθηκε στις 7.3.2018 και έχει εταιρικό σκοπό την

διαχείριση κοινοχρήστων, έκδοση και συλλογή κοινοχρήστων, αγοραπωλησίες και μισθώσεις ακινήτων, είσπραξη ενοικίων, συντήρηση και επισκευές κτιρίων, διαμόρφωση και συντήρηση κήπων, φύλαξη χώρων, υπηρεσίες θέρμανσης, συντήρηση ανελκυστήρα, έλεγχο και τοποθέτηση πυρασφάλειας, καθαρισμό και απολυμάνσεις κτιρίων, αποσμήσεις χώρων, νομική υποστήριξη, ασφάλεια αστικής ευθύνης κοινόχρηστων χώρων και κάθε συναφή με τους παραπάνω σκοπό. Ο δεύτερος εναγόμενος κατέχει ποσοστό 93% των εταιρικών μεριδίων των συστεγαζόμενων με την πρώτη εναγομένη εταιριών.

20. Οι ενάγουσες άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών την με αριθμό κατάθεσης 91289/10235/2.10.2018 αίτησή τους, με την οποία ζήτησαν, μεταξύ άλλων, να διαταχθεί η συντηρητική κατάσχεση των αντιγράφων των προγραμμάτων Η/Υ, πνευματικής ιδιοκτησίας τους, τα οποία χρησιμοποιούσε η νυν πρώτη εναγομένη, τότε καθ' ής. Παράλληλα, αιτήθηκαν την έκδοση προσωρινής διαταγής περί αναλυτικής απογραφής, συμπεριλαμβανόμενης της φωτογράφισης, των εγκατεστημένων στους Η/Υ της τότε καθ' ής προγραμμάτων (λογισμικού). Η Δικαστής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών χορήγησε αυθημερόν προσωρινή διαταγή ex parte, με αντικείμενο την λήψη των αιτούμενων μέτρων προστασίας των αποδεικτικών στοιχείων (άρθρα 64 § 1 ν. 2121/1993 και 691Α ΚΠολΔ).

21. Στις 4.10.2018 ο Ν..., δικαστικός επιμελητής της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, μετέβη στα ευρισκόμενα στην οδό Κ... αρ. 21, στην Αθήνα, γραφεία της πρώτης εναγομένης, όπως, άλλωστε, συνομολογείται από τους εναγομένους (βλ. σελ. 2 – 3 των προτάσεών τους), και, υποβοηθούμενος από τους ..., προσληφθέντες από τον ίδιο τεχνικούς Η/Υ, προέβη στην αναλυτική απογραφή των εγκατεστημένων στους Η/Υ προγραμμάτων (λογισμικού), πνευματικής ιδιοκτησίας των εναγουσών. Κατά την είσοδο στα γραφεία της πρώτης εναγομένης αναζήτησε το νόμιμο εκπρόσωπό της, δεύτερο εναγόμενο, ο οποίος ήταν απών. Ακολούθως, επέδειξε στον παριστάμενο, Ε..., εταίρο και υπάλληλο της πρώτης εναγομένης, την με αριθμό κατάθεσης 91288/10235/2018 αίτηση ασφαλιστικών μέτρων (εκ παραδρομής στην έκθεση απογραφής η αίτηση φέρεται συνταχθείσα στις 3.10.2018, πλην, όμως, αναγράφεται ορθώς ο αριθμός κατάθεσης), την σημείωση της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών περί χορήγησης προσωρινής διαταγής για την διενέργεια αναλυτικής απογραφής (εκ παραδρομής στην έκθεση απογραφής η προσωρινή διαταγή φέρεται ως εκδοθείσα στις 3.8.2018), καθώς και την σχετική παραγγελία προς εκτέλεσή της από την πληρεξούσια δικηγόρο των εναγουσών. Μάλιστα, ο Ε... ουδεμία αντίρρηση στον έλεγχο έφερε και συνυπέγραψε,

αφενός μεν την συνταχθείσα με αριθμό 780/4.10.2018 Έκθεση Απογραφής Προγραμμάτων Ηλεκτρονικών Υπολογιστών και των Αδειών Αυτών, αφετέρου δε τους επισυνημμένους στην έκθεση αυτή, ως αναπόσπαστο τμήμα της, είκοσι έναν πίνακες απογραφής προγραμμάτων (ένας πίνακας ανά ελεγχθέντα Η/Υ).

22. Από τον έλεγχο διαπιστώθηκε ότι: α) το λειτουργικό σύστημα «Windows» είχε εγκατασταθεί σε διάφορες σειρές και εκδόσεις σε είκοσι έναν Η/Υ και ειδικότερα: i. στην σειρά «Windows 10» και έκδοση «Home» σε οκτώ Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 1, 4, 7, 8, 10, 16, 18 και 21· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 00326-10000-00000-AA298 (στον Η/Υ με αριθ. 1), 00326-10000-00000-AA588 (στον Η/Υ με αριθ. 4), 00325-80000-00000-AAOEM (στους Η/Υ με αριθ. 7, 8, 10, 16 και 21) και 00326-10000-00000-AA577 (στον Η/Υ με αριθ. 18), ii. στην σειρά «Windows 10» και έκδοση «Professional» σε δύο Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 19 και 20· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 00331-10000-00001-AA620 (στον Η/Υ με αριθ. 19) και 00330-50000-00000-AAOEM (στον Η/Υ με αριθ. 20), iii. στην σειρά «Windows 7» και έκδοση «Ultimate» σε δύο Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 2 και 11· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 00426-OEM-8992662-00400 (στον Η/Υ με αριθ. 2) και 00426-OEM-8952662-00400 (στον Η/Υ με αριθ. 11), iv. στην σειρά «Windows 7» και έκδοση «Home Premium» σε τέσσερις Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 5, 9, 12 και 15· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 00339-OEM-8802145-39987 (στον Η/Υ με αριθ. 5), 00339-OEM-8992687-00006 (στον Η/Υ με αριθ. 9), 00399-OEM-8802145-39990 (στον Η/Υ με αριθ. 12) και 00359-OEM-8802021-10133 (στον Η/Υ με αριθ. 15), v. στην σειρά «Windows 7» και έκδοση «Enterprise» σε έναν Η/Υ, όπως αυτός καταγράφεται στον πίνακα απογραφής με αριθ. 17 (δεν φέρει σειριακό αριθμό), vi. στην σειρά «Windows 8.1» σε τρεις Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 3, 6 και 13· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 00266-70001-53572-AAOEM (στον Η/Υ με αριθ. 3), 00179-60045-37043-AAOEM (στον Η/Υ με αριθ. 6) και 00266-70001-39178-AAOEM (στον Η/Υ με αριθ. 13), και vii. στην σειρά «Windows 8» σε έναν Η/Υ, όπως αυτός καταγράφεται στον πίνακα απογραφής με αριθ. 14· το εγκατεστημένο πρόγραμμα έφερε τον σειριακό αριθμό 00190-70000-00000-AA142, β) η σουίτα εφαρμογών γραφείου «Microsoft Office» είχε εγκατασταθεί σε διάφορες σειρές και εκδόσεις σε είκοσι έναν Η/Υ και ειδικότερα: i. στην σειρά «Microsoft

Office 2013» και έκδοση «Professional Plus» σε δεκαεννέα Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 και 21· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 00216-4000-00000-AA388 (στον Η/Υ με αριθ. 1), 02260-018-0000106-48524 (στον Η/Υ με αριθ. 2), 00216-40000-00000-AA411 (στον Η/Υ με αριθ. 4), 02260-40000-00000-AA091 (στον Η/Υ με αριθ. 5), 00216-40000-00000-AA241 (στον Η/Υ με αριθ. 6), 00216-40000-00000-AA845 (στον Η/Υ με αριθ. 7), 00216-40000-00000-AA039 (στον Η/Υ με αριθ. 8), 002260-40000-00000-AA962 (στον Η/Υ με αριθ. 9), 00216-40000-00000-AA587 (στον Η/Υ με αριθ. 10), 002260-40000-00000-AA163 (στον Η/Υ με αριθ. 11), 00216-40000-00000-AA744 (στον Η/Υ με αριθ. 13), 00216-40000-00000-AA765 (στον Η/Υ με αριθ. 14), 00216-40000-00000-AA233 (στον Η/Υ με αριθ. 15), 00216-40000-00000-AA057 (στον Η/Υ με αριθ. 16), 002260-40000-00000-AA067 (στον Η/Υ με αριθ. 17), 00216-40000-00000-AA853 (στον Η/Υ με αριθ. 18), 00216-40000-00000-AA130 (στον Η/Υ με αριθ. 19), 00216-40000-00000-AA685 (στον Η/Υ με αριθ. 20) και 00216-40000-00000-AA220 (στον Η/Υ με αριθ. 21), και ii. στην σειρά «Microsoft Office 2007» και έκδοση «Enterprise» σε δύο Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 3 και 12· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 89388-707-0270147-65860 (στον Η/Υ με αριθ. 3) και 89388-707-8722531-65504 (στον Η/Υ με αριθ. 12), γ) το πρόγραμμα «Project Pro 2013» είχε εγκατασταθεί με σειριακό αριθμό 00214-30000-00000-AA342 σε έναν Η/Υ, όπως αυτός καταγράφεται στον πίνακα απογραφής με αριθ. 14, δ) το πρόγραμμα «Visio Pro 2013» είχε εγκατασταθεί με σειριακό αριθμό 00219-40000-00000-AA708 σε έναν Η/Υ, όπως αυτός καταγράφεται στον πίνακα απογραφής με αριθ. 14, και ε) το σχεδιαστικό πρόγραμμα Η/Υ «Autocad» είχε εγκατασταθεί σε διάφορες σειρές σε δεκατέσσερις Η/Υ και ειδικότερα: i. στην σειρά «Autocad 2013» σε τέσσερις Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 1, 6, 11 και 13· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 666-69696969 (στους Η/Υ με αριθ. 1, 6 και 11) και 667-98989898 (στον Η/Υ με αριθ. 13), ii. στην σειρά «Autocad 2007» σε τέσσερις Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 2, 11, 12 και 17· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 000-00000000 (στους Η/Υ με αριθ. 2, 12 και 17) και 111-11111111 (στον Η/Υ με αριθ. 11), iii. στην σειρά «Autocad 2017» σε τρεις Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 2, 16 και 19· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 666-69696969 (στους Η/Υ με αριθ. 16 και 19) και 400-

45454545 (στον Η/Υ με αριθ. 2), iv. στην σειρά «Autocad 2014» σε τρεις Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 4, 14 και 21· το εγκατεστημένο πρόγραμμα στον με αριθμό 4 Η/Υ έφερε τον σειριακό αριθμό 666-69696969 (στους λοιπούς Η/Υ τα προγράμματα δεν έφεραν σειριακό αριθμό), v. στην σειρά «Autocad 2011» σε δύο Η/Υ, όπως αυτοί καταγράφονται στους πίνακες απογραφής με αριθ. 5 και 17· τα εγκατεστημένα προγράμματα έφεραν τους σειριακούς αριθμούς 666-69696969 (στον Η/Υ με αριθ. 5) και 400-45454545 (στον Η/Υ με αριθ. 17), και vi. στην σειρά «Autocad 2010» σε έναν Η/Υ, όπως αυτός καταγράφεται στον πίνακα απογραφής με αριθ. 15· το εγκατεστημένο πρόγραμμα δεν έφερε σειριακό αριθμό.

23. Σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην έκθεση απογραφής ζητήθηκε η προσκόμιση των τιμολογίων αγοράς των εγκατεστημένων προγραμμάτων Η/Υ, πλην, όμως, προσκομίσθηκε μόνο το με αριθμό ΤΔΑ1809-00257/24.9.2018 τιμολόγιο αγοράς μίας μνήμης DDR3, εργοστασίου κατασκευής Kingston, το οποίο και επισυνάφθηκε στην παραπάνω έκθεση απογραφής.

24. Πάντως, από το σύνολο του αποδεικτικού υλικού δεν προέκυψε ο αρνητικός ισχυρισμός των εναγομένων ότι η έρευνα του δικαστικού επιμελητή επεκτάθηκε σε Η/Υ των συστεγαζόμενων εταιριών και δεν περιορίστηκε στον χώρο, επιφάνειας 15 τ.μ., που υπομίσθωνε η πρώτη εναγομένη από τον υπεκμισθωτή, δεύτερο εναγόμενο, και στον οποίο ευρίσκονταν μόνο τρεις Η/Υ και συγκεκριμένα οι αναγραφόμενοι στους πίνακες απογραφής με αριθ. 16, 17 και 18. Επισημαίνεται ότι, ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα, ήτοι τον αριθμό των Η/Υ, που διατηρούσε η πρώτη εναγομένη στο επίδικο κτίριο, όπου παράλληλα λειτουργούσαν άλλες δύο συστεγαζόμενες εταιρίες, επιτρέπεται η ανταπόδειξη κατ' άρθρο 440 ΚΠολΔ. Ειδικότερα, αποδείχθηκε ότι ο Ε..., υπάλληλος αλλά και εταίρος της πρώτης εναγομένης, υπέδειξε στον δικαστικό επιμελητή και στους υποβοηθούντες αυτόν τεχνικούς τους είκοσι έναν Η/Υ, κυριότητας της πρώτης εναγομένης (βλ. τις ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων, ...), ενώ συνυπέγραψε, ως προελέχθη, την έκθεση απογραφής, αλλά και κάθε έναν από τους συνημμένους σε αυτήν πίνακες απογραφής, χωρίς να διατυπώσει ουδεμία αντίρρηση. Άλλωστε, εάν ο ίδιος είχε διαπιστώσει ότι η απογραφή επεκτάθηκε σε Η/Υ, που δεν αποτελούσαν αντικείμενο της ανωτέρω προσωρινής διαταγής, τότε, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, δεν θα υπέγραφε το σύνολο των πινάκων απογραφής ή/και θα αξίωνε να γίνει ρητά μνεία της υπέρβασης στην οικεία έκθεση. Βέβαια, ο Ε... στην με αριθμό 11.182/15.11.2019 ένορκη βεβαίωσή του ενώπιον της Ειρηνοδίκη Αθηνών κατέθεσε ότι δεν είχε τον χρόνο να διαβάσει τα έγγραφα, στα οποία έθεσε την υπογραφή του, πλην, όμως, ο ισχυρισμός

αυτός έρχεται σε αντίθεση με την ρητή μνεία στο πέρας της έκθεσης απογραφής περί του ότι: «Σε ένδειξη των ανωτέρω συντάχθηκε η παρούσα και αφού διαβάστηκε και βεβαιώθηκε, υπογράφεται νόμιμα ως έπεται». Όμως, ως προς το σημείο αυτό η έκθεση απογραφής αποτελεί πλήρη απόδειξη κατ' άρθρο 438 ΚΠολΔ. Εξάλλου, η κρίση του Δικαστηρίου επιρρωννύεται από τα εξής: α) το πρόγραμμα «Autocad», το οποίο διαπιστώθηκε ότι είχε εγκατασταθεί σε δεκατέσσερις συνολικά Η/Υ, απευθύνεται σε εξειδικευμένο κοινό και καλύπτει αυξημένες ανάγκες σχεδιασμού, όπως της εκπόνησης τεχνικών μελετών και κατασκευών και της εκτέλεσης οικοδομικών και κατασκευαστικών εργασιών, τομείς στους οποίους δραστηριοποιείται η πρώτη εναγομένη· αντίθετα, το πρόγραμμα δεν έχει καμία απολύτως χρησιμότητα σε εταιρίες που δραστηριοποιούνται στον τομέα της διαχείρισης ακίνητης περιουσίας και στον τομέα της διαχείρισης κτιρίων - έκδοσης κοινοχρήστων, και β) στο πλαίσιο απόπειρας συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς η πρώτη εναγομένη, νομίμως εκπροσωπούμενη από τον δεύτερο εναγόμενο (βλ. σελ. 3 των προτάσεων των εναγομένων), υπέβαλε στις 14.10.2018 πρόταση αγοράς, στο όνομα και για λογαριασμό της, είκοσι ενός αντιτύπων της σουίτας εφαρμογών γραφείου «Microsoft Office» και ενός αντιτύπου του σχεδιαστικού προγράμματος «Autocad» με δυνατότητα επέκτασης της άδειας χρήσης σε τέσσερις επιπλέον θέσεις εργασίας – Η/Υ ή, εναλλακτικώς, την αγορά δύο αντιτύπων του ως άνω σχεδιαστικού προγράμματος (βλ. την από 8.11.2018 πρόσκληση σε πώληση της πρώτης εναγομένης, που προσκομίζουν μετ' επικλήσεως οι ενάγουσες ως σχετικό με αριθ. 9β).

25. Εξάλλου, ο δεύτερος εναγόμενος είχε αγοράσει στις 6.2.2016 δυνάμει του με αριθμό 1086803/6.2.2016 δελτίου αποστολής – τιμολογίου πώλησης μία σύνθεση Η/Υ με όνομα «Desktop Turbo–X Sphere E550» με προεγκατεστημένο το λειτουργικό σύστημα «Windows» στην σειρά «Windows 10» και την έκδοση «Home», ενώ στις 3.9.2018 μεταβίβασε στην πρώτη εναγομένη δυνάμει του με αριθμό 16/3.9.2018 τιμολογίου τρεις Η/Υ με στοιχεία «Desktop-9F JT9 NM», «Sylvie» και «aa2-PC», εκ των οποίων μόνο τα δύο πρώτα φέρονται να πωλήθηκαν με νόμιμο λογισμικό. Αυτονόητο είναι ότι, εφόσον ο δεύτερος εναγόμενος είναι ο πρώτος αγοραστής ενός μόνον αντιγράφου λογισμικού προεγκατεστημένου σε συγκεκριμένο Η/Υ, δεν δύναται να έχει μεταπωλήσει περισσότερα του ενός αντίγραφα του ίδιου λογισμικού σύμφωνα με την αρχή «nemo plus juris ad alium transferre potest, quam ipse habet» («ουδείς μετάγει πλέον ου έχει δικαιώματος»). Οι πρώτοι δύο Η/Υ ταυτίζονται μεν με τους αναγραφέντες στους πίνακες με αριθ. 16 και 18 Η/Υ, πλην, όμως, από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν προκύπτει ότι ο ένας έστω από αυτούς είναι ο αγοραστής στις 6.2.2016 Η/Υ με

προεγκατεστημένο το λειτουργικό σύστημα «Windows» στην σειρά «Windows 10» και την έκδοση «Home». Παρέπεται ότι, η ένσταση ανάλωσης είναι απορριπτέα ως αβάσιμη στην ουσία της.

26. Ο δεύτερος εναγόμενος, ο οποίος διαχειρίζεται και εκπροσωπεί την πρώτη εναγομένη, αλλά και άλλες δύο συστεγαζόμενες με αυτήν εταιρίες, γνώριζε – κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας – όπως, άλλωστε, και ο κάθε μέσος συνετός άνθρωπος, ότι για την εγκατάσταση, φόρτωση και εκτέλεση προγράμματος Η/Υ απαιτείται η λήψη άδειας χρήσης από τον φορέα του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτού ή, έστω, η προμήθεια αντιγράφου του προγράμματος από τον αρχικό – ή και κάθε μεταγενέστερο – αγοραστή, συνοδευόμενου από απεριόριστη άδεια χρήσεώς του. Επισημαίνεται ότι, ο δεύτερος εναγόμενος δεν προέβαλε ως ένσταση κάποιους ειδικούς λόγους, για τους οποίους ο ίδιος δεν θα έπρεπε να θεωρείται προσωπικώς υπαίτιος για την διάπραξη του επίδικου αδικήματος.

27. Με τον τρόπο αυτό οι εναγόμενοι προσέβαλαν υπαιτίως το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας των εναγουσών, και ειδικότερα την περιουσιακή εξουσία της αναπαραγωγής των έργων τους.

28. Από την αδικοπραξία των εναγομένων οι ενάγουσες υπέστησαν περιουσιακή ζημία για την αποκατάσταση της οποίας πρέπει να τους επιδικασθεί το διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής για την παραχώρηση διαρκούς – άνευ χρονικού περιορισμού - άδειας χρήσης (αναπαραγωγής, ήτοι αποθήκευσης, εγκατάστασης, φόρτωσης, εμφάνισης στην οθόνη και εκτέλεσης) των επίδικων προγραμμάτων Η/Υ, ήτοι το αντίτιμο, που οι ενάγουσες αξιώνουν αδιακρίτως από τους τελικούς χρήστες.

29. Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή ανέρχεται: α) για το λειτουργικό σύστημα «Windows» για τις εκδόσεις «Home» και «Home Premium» σε όλες τις εγκατεστημένες σειρές, ήτοι «Windows 10» και «Windows 7», στο ποσό των 122,50 ευρώ (12 συνολικά αντίγραφα), β) για το λειτουργικό σύστημα «Windows» στην σειρά «Windows 10» και την έκδοση «Professional» στο ποσό των 248 ευρώ (2 συνολικά αντίγραφα), γ) για το λειτουργικό σύστημα «Windows» στην σειρά «Windows 2007» και την έκδοση «Ultimate» στο ποσό των 310 ευρώ (2 συνολικά αντίγραφα), δ) για το λειτουργικό σύστημα «Windows» στην σειρά «Windows 7» και την έκδοση «Enterprise» στο ποσό των 310 ευρώ (ένα αντίγραφο), ε) για το λειτουργικό σύστημα «Windows» στις σειρές «Windows 8» και «Windows 8.1» στο ποσό των 248 ευρώ (4 συνολικά αντίγραφα), στ) για την σουίτα εφαρμογών «Microsoft Office» στην σειρά «Microsoft Office 2013» και την έκδοση «Professional Plus» στο ποσό των 558 ευρώ (19 συνολικά

αντίγραφα), ζ) για την σουίτα εφαρμογών «Microsoft Office» στην σειρά «Microsoft Office 2007» και την έκδοση «Enterprise» στο ποσό των 650 ευρώ (2 συνολικά αντίγραφα), η) για το πρόγραμμα «PROJECT PRO 2013» στο ποσό των 815 ευρώ (ένα αντίγραφο), θ) για το πρόγραμμα «VISIO PRO» στο ποσό των 739 ευρώ (ένα αντίγραφο), και ι) για το σχεδιαστικό πρόγραμμα «Autocad» σε όλες τις προαναφερόμενες σειρές, ανέρχεται στο ποσό των 4.200 ευρώ για κάθε ένα από τα συνολικώς δεκαεπτά αντίγραφα (βλ. τα τιμολόγια που οι ενάγουσες προσκομίζουν μετ' επικλήσεως ως σχετικά με αριθ. 21α – 21ιστ, 22α – 22β, 23α - 23δ, 24α – 24ε, σε συνδυασμό με τις ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων, ...). Δηλαδή, με βάση τα εγκατεστημένα αντίγραφα προγραμμάτων Η/Υ η πρώτη ενάγουσα δύναται να αξιώσει ως συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή της το συνολικό ποσό των 17.344 ευρώ $[(122,50 \times 12) + (248 \times 2) + (310 \times 2) + 310 + (248 \times 4) + (558 \times 19) + (650 \times 2) + 815 + 739]$, η δε δεύτερη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 71.400 ευρώ (4.200×17) .

30. Κατόπιν τούτων, πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει η αγωγή και, ακολούθως: α) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον και με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, στην πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των τριάντα τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων ογδόντα οκτώ ευρώ (34.688 €) και στην δεύτερη ενάγουσα το συνολικό ποσό των εκατόν σαράντα δύο χιλιάδων οκτακοσίων ευρώ (142.800 €), ως αποκατάσταση της περιουσιακής τους ζημίας, ανερχόμενης στο διπλάσιο της προπαρατιθέμενης συνήθους αμοιβής, και β) να διαταχθεί η δημοσίευση περίληψης της απόφασεως, με επιμέλεια των εναγουσών και με δαπάνες των εναγομένων, σε δύο περιοδικά, που εκδίδονται στην ημεδαπή και ασχολούνται με ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Επίσης, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, ούτε η καθυστέρηση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στις ενάγουσες. Για αυτό το οικείο αίτημα είναι απορριπτέο ως ουσία αβάσιμο.

31. Τέλος, πρέπει να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στην εν μέρει δικαστική δαπάνη των εναγουσών, η οποία αντιστοιχεί στην έκταση της ήττας τους, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα (άρθρα 178 § 1, 180 §§ 1, 3 και 191 § 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει τους εναγομένους να καταβάλουν, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον και με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, στην πρώτη ενάγουσα το ποσό των τριάντα τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων ογδόντα οκτώ ευρώ (34.688 €) και στην δεύτερη ενάγουσα το ποσό των εκατόν σαράντα δύο χιλιάδων οκτακοσίων ευρώ (142.800 €).

Διατάσσει την δημοσίευση του διατακτικού της αποφάσεως, με επιμέλεια των εναγουσών και με δαπάνες των εναγομένων, σε δύο περιοδικά, που εκδίδονται στην ημεδαπή και ασχολούνται με ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Επιβάλλει σε βάρος των εναγομένων, ευθυνόμενων εις ολόκληρον, ένα μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγουσών, το ύψος των οποίων καθορίζει στο ποσό των χιλίων διακοσίων ευρώ (1.200 €) για την πρώτη ενάγουσα και στο ποσό των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000 €) για την δεύτερη ενάγουσα.

Κρίθηκε, κ.λπ.